

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 10Csp/60/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119204876
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119204876.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobcu C. J., S.. XX.XX.XXXX, M. A. XX,XXX XX Q., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 431,50 eura takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 12.03.2019 domáhal voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 431,50 eura a náhrady trov konania.
2. V žalobe tvrdil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20C/41/2013 o vydanie bezdôvodného obohataenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musel brániť v základom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať funkciu relutárnu. Keďže žalobca je spotrebiteľ, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza právnej normy, finančné zadostučinenie požaduje vo výške 431,50 eura, ktorá zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný chcel na jeho úkor bezdôvodne obohatiť o sumu 431,50 eura
3. Žalobca ako dôkazy označil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 20C/41/2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/35/2017, 11Co/36/2017.
4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol ju ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že z formulácie ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety - domáhanie sa ochrany svojho práva. Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadostučinenie. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadostučinenie uplatňuje. Žalovaný poukázal na to, že okrem podanej žaloby žalobca podal aj iné žaloby o zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia (sp. zn. 24C/116/2016 a sp. zn. 29C/225/2014).Vzhľadom na to je požiadavka žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie zjavne neprimeraná.
5. Súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní konanom dňa 08.07.2020 za prítomnosti žalobcu a jej právneho zástupcu. Žalovaný svoju neúčast' písomne ospravedlnil a súhlasil, aby súd pojednával v jeho

neprítomnosti. Preto súd v súlade § 180 Civilného sporového poriadku vec prejednal v neprítomnosti žalovaného, vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 20C/41/2013 v spojení s dopĺňacím rozsudkom ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/35/2017, 11Co/36/2017, vyjadrením žalovaného a vyluchom žalobcu a zistil tento skutkový stav veci:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 20C/41/2013 - 73 zo dňa 16.01.2015 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 13.03.2017

A) určil, že bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa 21.6.2012 v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu, maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy, uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

B) Určil, že bod 8.1 Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 9.9.2011 v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu, maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy, uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

C) uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 431,50 eura s príslušenstvom v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

D) Uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 589,24 eura.

7. V odôvodnení poukázal na to, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 7.12.2012 Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver (úverový limit) vo výške 1 500 eur a č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver (úverový limit) vo výške 1 500 eur. Súčasťou oboch zmlúv bola v bode 8.1 Dohoda o poskytnutí služby. Z karty klienta číslo zmluvy XXXXXXXXXXXX a číslo zmluvy XXXXXXXXXXXX vyplýva, že žalobcovi bola u oboch poskytnutých úveroch vo výške 1 500 eur vyplatená suma 1 284,25 eura. Z uvedeného v vyplýva, že žalovaný pri poskytnutí úveru okamžite stiahol žalobcovi poplatok u oboch zmlúv vo výške 215,75 eura, čo predstavuje viac ako 14% z poskytnutého úveru, a to bez ohľadu na to, či žalobca službu spočívajúcu v odklade splátok využije alebo nie. Takáto dohoda podľa názoru súdu spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov v neprospech spotrebiteľa. Súdu sa zdalo ako nelogické, aby spotrebiteľ žiadal o možnosť odkladu troch splátok a za takúto službu, ktorú ani v čase uzatvorenia nevie, či vôbec využije, zaplatil sumu 215,75 eura, teda vo výške viac ako 2,5 násobku splátky. Preto súd sa nestotožnil s vyjadrením žalovaného, že táto dohoda bola individuálne dojednaná, a preto podlieha súdnej kontrole. Takáto dohoda bola uzatváraná výlučne v prospech žalovaného, pretože spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, keďže žalobca tieto splátky v konečnom dôsledku musí zaplatiť. Žalobcovi sa touto dohodou splátka neodpúšťa a ani neznižuje, čo by sa aj na výšku tohto poplatku (viac ako 2,5 násobok splátky) dalo predpokladať. Súd mal za to, že takáto podmienka spôsobuje hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov v neprospech spotrebiteľa, a preto je neprijateľná. Nakoľko podľa kariet klienta žalovaný okamžite stiahol žalobcovi 2 krát sumu 215,75 eura, na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, tak došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobcu, a preto je povinný bezdôvodné obohatenie vydať vo výške 431,50 eura.

8. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 11Co/35/2017 - 176, 11Co/36/2017 - 176 zo dňa 22.11.2017 potvrdil napadnutý rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.01.2018.

9. Žalobca na pojednávaní uviedol, že je po mozgovej mŕtvi, preto si na vec nepamätá do detailov aj sa mu ťažko hľadajú slová. Uviedol, že pri pôžičke mu veľa peňazí sťahovali, bral pôžičku, lebo

potreboval peniaze, ani si neuvedomil, že až také to bude. Podľa žalobcu žalovaný za malú pôžičku si veľa nárokoval. Ujmu vo svojich spotrebiteľských právach vidí aj v tom, že mu často posielali SMS, volali mu, že musí zaplatiť aspoň čiastku, za mesiac to bolo minimálne dvakrát. Vyhrážali sa mu, že pôjde na súd. Volali mu aj teraz, ale už nevie ohľadom ktorej zmluvy.

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie

- a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,
- b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,
- c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

11. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov.

12. Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

13. Zákon za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa umožňuje preskúmanie spotrebiteľskej zmluvy z hľadiska, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky (v čase rozhodovania súdu prvej inštancie to bolo ust. § 153 ods. 4 O.s.p.). Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 20C/41/2013 - 73 zo dňa 16.01.2015 v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 13.03.2017 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 431,50 eura s poukazom na to, že zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300045275 a 8300040971 obsahovali neprijateľnú zmluvnú podmienku umožňujúcu žalovanému žiadať od spotrebiteľa za službu spočívajúcu v odklade maximálne troch splátok odplatu vo výške 215,75 eura, pričom nešlo o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku, ktorá bola v neprospech spotrebiteľa. Navyše žalovaný si tento poplatok „stiahol“ už pri podpise zmluvy a žalobcovi vyplatil úver znížený o tento poplatok bez ohľadu na to, či by žalobca o odklad splátok žiadal alebo nie.

14. Pokiaľ teda ide o dôvodnosť žaloby vo veci samej súd poukazuje na to, že úspech žalobcu ako spotrebiteľa v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia aj určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok je nespochybniteľnou skutočnosťou. Preto súd s poukazom na to, že žalobca ako spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil porušenie práva, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá. Súd preto vyhodnotil nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle satisfakcie za to, že sa domáhal voči dodávateľovi na súde svojich práv ako dôvodný. Porušenie spotrebiteľských práv spočívalo v tom, že úverová zmluva obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky v neprospech spotrebiteľa.

15. Zákon o ochrane spotrebiteľa v ust. § 3 ods. 5 veta posledná na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje iba, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. V danom prípade z vykonaného dokazovania nesporne vyplýva, že žalovaný porušil práva žalobcu tým, že zmluva o revolvingovom úvere obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, čo viedlo k povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 431,50 eura (2 x poplatok za odklad splátok á 215,75 eura). Porušenie spotrebiteľských práv žalobcu bolo právoplatne judikované ako určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok.

16. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa (tak ako bolo súdom právoplatne rozhodnuté), súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel, avšak iba sčasti.

17. Súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu v tom smere, že výška primeraného finančného zadosťučinenia musí byť totožná s výškou priznaného bezdôvodného obohatenia. Súd upriamuje pozornosť na to, že primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1Odon 4597). Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokem, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“ Primeraným finančným zadosťučinením sa odškodňuje ujma nemateriálnej povahy, preto nie je možné prihliadať iba na priznané bezdôvodné obohatenie, ale je potrebné zohľadniť aj iné skutočnosti.

18. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 eur. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z intenzity a rozsahu porušenia spotrebiteľských práv (neprijateľnosť zmluvných podmienok) zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného konania žalovaného. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 200 eur, teda približne polovica priznaného bezdôvodného obohatenia, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi primeranú satisfakciu a súčasne pôsobí dostatočne odradzujúco pre žalovaného, ktorého má „motivovať“ k tomu, aby sa v budúcnosti vyhol predkladaniu vadných zmlúv spotrebiteľom.

Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 200 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

19. Pokiaľ ide o námietku žalovaného v tom smere, že žalobca si nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnil aj v iných konaniach, súd poukazuje na to, že v konaní sp. zn. 24C/116/2016 bolo zo strany žalobcu uplatnené primerané finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľských práv vyplývajúcich zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX a vo veci sp. zn. 29C/225/2014 bolo zo strany žalobcu uplatnené primerané finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľských práv vyplývajúcich zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, teda ide o úplne samostatné nároky vyplývajúce z porušenia spotrebiteľských práv. Pokiaľ ide o konanie 20Csp/11/2019, s ktorým žalovaný žiadal spojiť toto konanie, súd uvádza, že v uvedenom konaní sa jednalo o nárok iného žalobcu voči žalovanému o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia. Z uvedeného dôvodu súd sa predmetným návrhom ako bezpredmetným nezaoberal.

20. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

Podľa čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné

usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej náuky a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že mu nepriznal ňou požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 20/2017 zo dňa 05.05.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.